

GROMCA (1) *sb m*

N sg gr(o)mca.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Pokonujący w boju, zadający klęskę komuś, pogromca: KRolewic Polłki Władysław rzeczony, Męłtwem, dzielnością, łczodrze ozdobiony. Krol dwoygá krolełtw, y gromcá łrogiego Bifurmániná Turczyná brzydkiego. KlonKr E4.

Cf GROMICIEL

ZZa